

Alan Brennert

Cái Nôi (Cradle)

Tây Đô dịch

(Viết khoảng năm 1991-1995)

Death borders upon our birth, and our cradle stands in the grave . - Joseph Hall

"Bao nhiêu ?"

Cô gái chỉ vừa 18 tuổi, mái tóc đỏ, dài, thẳng xuống tận eo, một khuôn mặt xinh đẹp nhưng không tươi tắn vì trang điểm quá nhiều cộng với đôi mắt âu lo, không thân thiện . Cô ta nhúc nhích trong chỗ ngồi, trật cái váy cực kỳ ngắn lên 1 chút, có lẽ nghĩ rằng điều đó có thể lung lạc anh luật sư trẻ đang ngồi đối diện .

Marguerite, ngồi trong góc phòng nhìn thấy hết, và tự mỉm cười . "Không thông minh sáng sủa lắm, nhưng cũng chẳng sao, phải không !"

Ziegler (người luật sư trẻ) đẩy tờ hợp đồng lên bàn về phía cô gái, trả lời : " 10 ngàn đô", không để lộ chút nào là bị lung lạc bởi cái hấp dẫn lộ liễu của tuổi 18 . "Cộng với tiền sinh hoạt - nghĩa là tiền phụ cấp hằng ngày trong 9 tháng mang thai của cô . 50 đô 1 ngày cho 270 ngày - Ít hơn nếu cô sanh sớm . Như vậy tổng cộng là 23 ngàn 500 đô . "

Cô gái, tên gì nhỉ , Sondra ? có vẻ suy nghĩ hồi lâu . Cô nhìn quanh cái văn phòng sang trọng này như là để đánh giá sự sang giàu của Marguerite qua cái công ty mà bà ta đang thuê mượn cho cái việc đẻ dùm này . Thế rồi nhún vai 1 cái, Sondra lắc đầu nói 1 cách trịnh trọng "25000 đô cho chắc" .

Ziegler nhìn qua Marguerite Marguerite đang khoái chí - trả giá dễ thế - thêm có 1500 đô nữa thôi . Marguerite khẽ gật đầu .

"Đồng ý" người luật sư nói . "Bây giờ nói về chuyện hợp đồng nhận sanh mượn, có vài chuyện mà cô phải thực hành đúng: Không hút thuốc, uống rượu, hút "xi" trong thời gian mang thai; khám sản khoa thường xuyên, chuyện này chúng tôi sẽ chịu tiền "

Sondra đọc qua bản hợp đồng, bỗng cô hơi giật người " Cái gì thế này ? 'Nếu điều kiện đòi hỏi, người đẻ mượn phải đồng ý đến ở trong nhà chăm sóc riêng ?'

"Nhà của bà Marguerite, vâng . Nghĩa là, nếu cái thai có bị khó khăn gì mà thôi . Chắc không có gì đâu . Nhưng ai biết được . Bà Marguerite sẽ cảm thấy an toàn hơn cho đứa bé trong bụng khi cô ở gần, với đầy đủ phương tiện chăm sóc . Lúc đó chúng tôi sẽ có thường trực 1 cô y tá và bác sĩ Chernow đây " . Người luật sư gật đầu về hướng 1 người đàn ông mập mạp ngồi kế bên Marguerite . " sẽ viết"ng thăm hằng ngày ."

Lần đầu tiên Sondra có vẻ do dự .

Marguerite đăng hăng rất nhẹ trong cổ , nhưng mọi cái, mắt đều dồn về phía cô ta . Cô ta nhìn cô gái trẻ rồi mỉm cười . "Tôi thấy cô không có gì phải lo đâu Sondra" . Cô ta nói 1 cách đầm ấm . "Ai cũng nói tôi có căn nhà rất tiện nghi, thoải mái ."

Sondra cười gượng, nhưng lại có vẻ không hiểu, chớ không phải là do dự Cuối cùng cô lên tiếng "Thưa ... điều này không dính dáng gì đến tôi, tôi biết, bà có thể nói tôi rút đi nếu muốn, nhưng ... Thế này nhé, bởi vì bà không thụ thai được cho nên trứng của tôi sẽ được dùng . Phải không nào ? Ông Ziegler cũng nói là người hiến tặng tinh trùng là vô danh . Bà cũng chưa bao giờ gặp ông ấy, có phải không nào ? "

Marguerite gật đầu .

"Vây thì đứa bé được hình thành bởi 2 người la . Hoàn toàn không có gì liên hệ đến bà . Thế thì bà

phải bận tâm những chuyện này làm gì ? Tại sao không chỉ là 1 vụ nhận con nuôi bình thường ? Bà có tiền để nhận nuôi bất cứ đứa bé nào bà muốn . Làm thế này thì bà được gì chứ ?"

Marguerite lấy làm cảm kích ; bà không mong đợi Sondra nghĩ đến chuyện này, huống hồ là quan tâm đến nữa . Tuy nhiên bà đã chuẩn bị sẵn câu trả lời để đề phòng trường hợp này . Bà nghiêng mình ra trước, giọng nói cố ý thật nhỏ nhẹ . "Tôi muốn có cơ hội nhìn con của tôi lớn lên . Từ cái ý nghĩ ban đầu, thành cái phôi; từ cái phôi thành cái thai; từ cái thai thành 1 đứa bé . Tôi muốn nghe tiếng tim nó đập, yếu ớt trong người cô; tôi muốn để tay lên bụng cô và cảm thấy con trai hay là con gái tôi đang cử động . Tôi muốn được cảm thấy ... dù chỉ trong 1 khoảnh khắc ... là nó nằm trong tôi . Ở kề bên nó, kề bên cô, khi nó đang lớn lên ... tôi sẽ cảm thấy nó thật sự là của tôi nhiều hơn . "

Sondra lắng nghe, cảm động . Rồi chỉ 1 thoáng do dự, cô lật đến trang cuối của bản hợp đồng, nhìn Ziegler . "Cho tôi mượn cây viết " .

Marguerite mỉm cười mãn nguyện .

Chiếc Mercedes trắng có tài xế lái xuôi xuống "Đại lộ Hoàng Hôn", người ngồi trong xe dấu sau cửa sổ dán đen giống như hành khách trong chiếc xe ma . Bên trong, Chernow nói "Cô ta thông minh hơn là mới nhìn, nhưng cũng chưa được thông minh như cô ấy vẫn tưởng mình . Cô ấy biết cấy giống không đòi hỏi chuyện phải lấy noãn trứng ra, nhưng khi tôi nói phải lấy ra để loại trừ chuyện bệnh tật di truyền, cô ta chấp nhận ngay không suy nghĩ gì cả . "

Marguerite mời 1 liều thuốc - thuốc hút tạm thời thay thế cơn ghiền máu . " Không có gì có thể làm cô ấy nghi ngờ chứ ?"

Chernow lắc đầu . "Chúng ta đã làm cái chuyện khó nhất rồi . Cứ thử nghĩ lại, nhiễm sắc thể (DNA) của em đã được thay đổi khi trước . 1 khi chúng ta lấy noãn của cô ấy ra, cô ta sẽ không biết gì cả về việc nhiễm sắc thể của cô ấy đã bị lấy mất hoàn toàn khỏi trứng của cô ấy - hoặc là nhiễm sắc thể của em đã được đóng dấu lên đó . Cô ta chỉ nghĩ là những trứng được cấy giống được đặt vào trong tử cung của cô ta mà thôi . "

Marguerite phà khói thuốc . Cô ta phải cai trước khi đứa bé ra đời . " Rồi sao nữa ?"

"Rồi, nếu may mắn, thai nghén bình thường, sanh nở bình thường . Dù rằng dĩ nhiên là chưa có ai làm chuyện này bao giờ cho nên mình không biết chắc được điều gì cả . "

Marguerite gật đầu . Chiếc xe quẹo lên đường Queen, cao hơn đại lộ Hoàng Hôn, về hướng căn biệt thự của bác sĩ; Marguerite liếc về bên trái và nhìn thấy ánh đèn trắng lệt chảy dài đến tận chân trời, đó là Los Angeles về đêm . Bà ta rất muốn nhìn nó vào ban ngày, dù chỉ 1 lần, không phải chỉ trên màn ảnh .

"Marguerite ?"

"Gì đây Stewart ?"

Chernow do dự . " Anh ... có điều hơi lo về chuyện này . "

"Sao ? Chuyện này đâu có hại gì đến người mang thai mướn , phải không ? "

"Việc cấy thì không sao cả . Nhưng nhiễm sắc của em đã bị thay đổi mãi mãi, cái lúc mà em bị cắn . Cái cắn đã ... làm biến đổi em thành bất tử, sống bằng máu, sợ ban ngày ... 1 số những tính chất của em sẽ di truyền vào bào thai . Hầu như chắc chắn đứa bé con của em sẽ là 1 loại ma cà rồng như em . Ít ra thì cũng mang 1 phần đặc tính ấy . "

Marguerite gật đầu . "Em biết . Em chấp nhận chuyện ấy lâu rồi . " Cô nhìn Chernow dò xét " Anh sợ sao ?"

"Anh ... không thích cái ý tưởng, ... là anh giúp vào cái chuyện nhân giống loại người-ma cà rồng"

Margurite cười khan . " Stewart, tin em đi , nhân giống theo cái kiểu cũ nhanh hơn, hiệu quả hơn nhiều " . Cô ta nói rồi mỉm cười . Thấy ông ta không hưởng ứng, cô đặt tay lên tay ông . "Stewart ... Anh đã biết em 20 năm nay rồi . Em không đi săn người; vì em có thể mua máu bao nhiêu cũng được mà . Em không cần bạn bè đàn đúm cùng loại với mình . Em không ham quyền lực, hay chinh phục . Không , không còn nữa ."

Cô nắm lấy tay ông ta, ôm thật chặt . " Khi em "chết", em mới 25 . " . Cô nói, lần này giọng nhỏ nhẹ vì xúc động thật sự "Em chưa bao giờ có cơ hội có con . 200 năm sau, giờ đây khoa học giúp em có cơ hội này . Đó là tất cả những gì em muốn ." Cô buông tay ông ra . "Điều gì mọi người đều muốn ? " cô nói thật dịu giọng, mắt nhìn xa xôi . "Muốn được yêu thương không điều kiện . Được yêu thương, bất kỳ mình là thể nào, bất kỳ những gì mình đã làm ..."

Cô ta nhìn lại ánh đèn phố phường . "Chỉ có vậy thôi . " Cô nói, và đó là sự thực .

Chernow cầm lấy tay cô; cô ngược nhìn ông . Nhiều trăm năm đọc vẻ mặt của đàn ông khi họ nhìn cô, làm cho cô biết 1 cách chắc chắn và buồn bã rằng ông đang nghĩ gì . Cả 2 đều biết rằng ông không thể yêu cô như cô mong muốn; người thường không thể .

"Vậy em không giận nếu anh đốt hết ghi chép về vụ này sau khi mình làm xong ?"

Marguerite mỉm cười . "Nếu điều đó làm anh cảm thấy đỡ hơn thì có sao đâu ."

Vụ cấy thai tiến hành như dự định; trứng của Sondra được lấy ra, in dấu DNA của Marguerite, cấy giống bằng tinh trùng của người hiến tặng, rồi lại được cấy vào cơ quan của Sondra . 14 tuần sau, siêu âm cho thấy bộ xương thai nhi, hoàn toàn bình thường, 1 tuần sau, thử dịch xác định thai nhi là nam . Tuần thứ 16, nghe được nhịp tim đầu tiên của thai nhi, rất yếu ớt nhưng làm Marguerite sung sướng bàng hoàng . Marguerite vốn không có nhịp tim, không có mạch . Nhưng đứa bé của cô ta là sự sống . Cái thai thở bằng oxygen trong máu của mẹ nó . Tim của nó bơm máu (không giống như Marguerite, tim của cô ta chỉ dùng để dẫn máu 1 cách siêu nhiên: như là 1 dung dịch để nuôi sống cô ta chứ tự bản thân nó không phải là 1 chất sống .) Nhưng con của cô sẽ là người .

Chernow không lấy làm chắc về điều đó . Sống, vâng; người, chưa chắc . 1 nhị thể, có lẽ giữa sự sống và sự không chết ... mang đặc tính của cả 2 .

Marguerite biết điều này, bằng lý trí, nhưng lần đầu đặt tay lên bụng Sondra - lần đầu cô cảm thấy cái thai cử động trong cái chỗ ấy - mọi ý nghĩ đó đều xa vời . Có 1 sự sống trong đó: lần đầu tiên trong 2 trăm năm, 1 cái gì đó của cô đang sống . Đó là điều cô quan tâm mà thôi .

Đến tuần thứ 18 thì có chuyện trục trặc .

Bình thường, lượng máu trong người 1 phụ nữ mang thai tăng lên 25 phần trăm khi đến lúc sinh, nhưng lượng hồng huyết cầu sẽ giảm, vì thai nhi hấp thụ máu từ mẹ qua cái nhau . Lượng máu của Sondra tăng lên 25 phần trăm ngay trong 3 tháng đầu mang thai, hồng huyết cầu giảm đi 1 nửa . Sondra bắt đầu bị những triệu chứng thiếu máu trầm trọng : xây xẩm, choáng váng, mệt mỏi, chóng mặt, ù tai .

Xét nghiệm cho thấy xương tủy của Sondra sản xuất ra thật nhiều hồng huyết cầu để đáp ứng với nhu cầu máu bởi thai nhi ; cái thai thật sự đang hút máu mẹ nó 1 cách đáng lo ngại . Thân thể Sondra đang sản xuất máu tối đa, nhưng có vẻ không đủ . Tuần này Chernow bắt đầu truyền máu cho Sondra, cộng thêm thật nhiều calcium để cho tủy xương Sondra được mạnh .

Mọi việc yên ổn trở lại, nhưng đến giữa tháng thứ 7, khi Sondra gục ngã bất ngờ ngoài Trung tâm Beverly, thì 1 vấn đề lớn hơn lại đến .

Cũng may Sondra còn tỉnh, và bảo nhân viên y tế chở cô đến văn phòng bác sĩ Chernow thay vì bệnh viện Cedars-Sinai gần đó; không biết các bác sĩ ở đó sẽ làm thế nào khi họ nhận ra tình trạng thật của Sondra .

Ngay cả Chernow ban đầu cũng không biết chuyện gì . Đúng, lại thêm 1 trường hợp thiếu máu nữa, nhưng nghiêm trọng vô cùng, và khi Sondra vừa đến văn phòng ông thì chuyên ấy chằm chằm dút . Ông

chỉ biết tiếp tục làm xét nghiệm máu .

Khi đêm xuống, ông miễn cưỡng đưa cho Marguerite xem kết quả .

"Hồng huyết cầu của Sondra hoàn toàn bình thường," ông giải thích khi đang dùng bữa ăn tối (của ông chứ không phải của Marguerite) trong căn biệt thự của Marguerite ở Holmsby Hills . "Nhưng ngay khi máu đi qua cái nhau để vào thân thể thai nhi, chúng bắt đầu bị biến thể lạ lùng . Huyết tương hầu như bị bốc hơi, và cái thai, đói máu, cố gắng hấp thụ từ mẹ nó nhiều hơn để rồi máu đó cũng bị bốc hơi luôn ."

Marguerite, âu sầu, nhìn chăm chăm vào cái đĩa không của mình " Chuyện này ... xảy ra bên ngoài phải không ?"

Chernow gật đầu lo lắng . "1 ngày nắng đẹp . Ngay khi họ đem cô ta vào phòng anh, máu bốc hơi chậm lại liền, rồi trở lại bình thường . Sau khi làm xét nghiệm máu, anh cho Sondra ngồi dưới đèn cực tím trong vòng nửa giờ, và cô ấy bị mất máu trở lại ." (Đèn cực tím có tác dụng giống ánh s'ng thiên nhiên ban ngày - Chú thích của TĐ)

Marguerite nhắm mắt . Cô nhận ra thực tại . Đứa bé có thể phải sống như cô, không bao giờ dám thấy ánh sáng ban ngày .

"Anh nghĩ cô ấy phải đến sống với em thôi," Chernow nói khẽ . " Tất cả phòng ốc nhà em đều có màn, có mái che nắng, có lưới an toàn ... chúng sẽ bảo vệ cái thai và Sondra . "

Marguerite yên lặng hồi lâu . Khi cô nói, giọng của cô như thì thào . " Tôi đã mơ đứa con của mình sẽ chạy tung tăng dưới nắng ."

Chernow hít 1 hơi ngắn . "Chuyện ấy sẽ không có đâu, Marguerite" Rồi 1 thoáng sau . "Anh xin lỗi"

Và Sondra đến ở với Marguerite, không nghi ngờ gì cả khi Chernow nói là cần theo dõi thai và mẹ kỹ lưỡng hơn ; nhà có nhiều che chắn nắng là để bảo vệ cho cô những lúc bị xây xăm; những chuyện khác thì đều tốt, ai cũng tin là cô sẽ sinh nở bình thường, em bé sẽ khỏe mạnh .

Y tá trông nom cô 24 giờ 1 ngày . Và tiện nghi trong nhà của Marguerite - đủ loại người giúp việc sẵn sàng phục vụ, sửa soạn bồn tắm, nấu ăn tuyệt hảo ; 1 phòng giải trí riêng với hàng trăm cuốn phim , làm cho Sondra thích thú, ít ra là tạm thời .

Cô ít khi thấy Marguerite, người luôn luôn bận "làm việc" vào ban ngày và không bao giờ xuất hiện trước khi mặt trời lặn; và ngay cả khi có mặt chỉ lắng nghe tiếng tim đập của em bé, rờ rẫm bụng của Sondra 1 chút , nói vài câu rồi lại đi đâu mất, bỏ Sondra lại 1 mình, cảm thấy giống như là 1 cái máy mang thai, máy đẻ mà thôi . Nhưng Sondra lại tự nhủ chính mình muốn như thế mà .

Qua đến tháng thứ 9, 1 đêm Marguerite thức dậy không thấy Sondra đâu cả - Marguerite hốt hoảng đi kiểm, chạy ra ngoài khu vườn mênh mông của căn biệt thự lung sục 1 hồi thì thấy Sondra đang bước lững thững trên mấy miếng gạch lát gần hồ nước . Bỗng nhiên Marguerite thấy Sondra không còn giống 1 kiểu gái đẹp nhưng rẻ tiền. (vì vậy đỡ sợ cô ta nổi hứng tranh giành quyền nuôi con) . Bây giờ cô ta trông giống 1 cô bé cô đơn .

Sondra nghe thấy Marguerite đến phía sau; quay lại "Chào bà"

Marguerite bước tới gần . "Cô làm chúng tôi hơi lo đấy . Maria nói cô bỏ bữa ăn tối . "

Sondra nhún vai . " Không đói ." Cô quay lại, bước lên 1 viên gạch nữa . "Bị chóng mặt hồi chiều . Còn xây xăm lắm . Ăn không nổi đâu . "

Marguerite bước đến gần hơn . "Tôi xin lỗi . Không ai nghĩ rằng chuyện này làm cô mệt mỗi đến thế này . "

Sondra mỉm cười "Vâng, à ... bà muốn nghe 1 chuyện kỳ cục không ?" Cô ta lắc đầu thích thú . "Kỳ cục như cái bầu lẩm cẩm điều này ... Tôi thật ra cảm thấy rất ... vui ... là đã có bầu . "

Marguerite thấy lạnh người, không phải vì cái lạnh ban đêm . Không lẽ cuối cùng rồi Sondra thấy

gắn bó với cái đứa bé chưa sinh ra sao ? Cô hỏi: "Vui ? Tại sao ?"

Sondra nhún vai . "Tôi nhìn kỹ nhà của bà ... nhìn cái vườn khổng lồ này ... Tôi nghĩ bà chắc có nhiều tiền lắm - "

Trời, Marguerite nghĩ . Chắc muốn điều đình thêm tiền rồi ?

"Và tôi nghĩ ... " Sondra do dự; trong khi Marguerite chuẩn bị để trở nên cứng rắn . "Tôi nghĩ đứa bé này thật là may mắn, " Sondra nói khẽ . "Bà có thể làm được bao nhiêu chuyện cho nó . Tôi cảm thấy hạnh diện, Tôi nghĩ ... tôi giúp cho nó có 1 cuộc sống tốt hơn là cuộc sống của tôi . Bà hiểu không ? "

Marguerite đứng lặng im, ngạc nhiên vì lời nói của Sondra, cảm thấy tự xấu hổ .

Cô dịu dàng đặt tay lên vai của Sondra . "Vâng tôi hiểu Sondra nói gì lắm ."

Cơn co thắt của Sondra bắt đầu vào lúc 2 giờ chiều thứ Tư, đúng 270 ngày sau bữa cấy thai nhân tạo .

Cơn co thắt đầu tiên kéo dài 40 giây, mặc dù Sondra cứ thề rằng nó đến 1 phút rưỡi . Cơn co thắt thứ 2 đến 20 phút sau đó . Chernow đến trong vòng 1 tiếng đồng hồ . Ông cho Sondra vào trong xe riêng (chiếc Mercedes với những cửa sổ dán phim đen) , chở cô đến bệnh viện tư ở Santa Monica . Lúc này cơn co thắt đến càng lúc càng mạnh hơn . 3 giờ rưỡi chiều .

"Marguerite đâu ? " Sondra phều phào . 1 y tá xoa lên trán Sondra, còn Chernow thì trả lời bằng những điều bịa đặt đã tính trước: Cô ta đang đi San Diego vì công việc làm ăn, nhưng sẽ về ngay khi xong việc . Chernow hy vọng việc lâm bồn của Sondra sẽ như các phụ nữ đẻ con so , nghĩa là sẽ kéo dài khoảng 13, 14 giờ - đứa bé sẽ sanh ra sau khi mặt trời lặn đã lâu .

Dẫu vậy, để an toàn, tất cả các màn cửa sổ đều được kéo xuống . Chuẩn bị cho em bé cũng như cho Marguerite .

Sondra vỡ bọc nước (dấu hiệu thai nhi sẵn sàng ra đời - chú thích của TĐ) vào khoảng 5 giờ chiều, và với sự giúp sức của Chernow, cô ta bắt đầu rặn đẻ thật mạnh . 1 tiếng đồng hồ sau đó, khi mặt trời đã lặn, Marguerite trở mình trong giường, hoàn toàn khóa thân như mọi hôm . Mắt mở trao tráo . Maria - người hầu gái tóc trắng, rất mực trung thành và che chở - đứng trên đầu giường "Bệnh viện kêu đến" Maria nói "Đã đến lúc ."

Nếu tim của Marguerite có thể đập, chắc nó đã đập tung lồng ngực của cô ta . Cô ta nhảy phắt dậy, hôn lên trán Maria, rồi lại đứng bên cửa sổ . "Ra ngoài đi", cô ta nói, và Maria lặng lẽ bước ra . Marguerite nhắm mắt lại, hình dung ra đứa bé, hy vọng (cô ta không thể cầu nguyện được với ai cả) cô ta sẽ không đến trễ không thấy đứa bé chào đời . Marguerite rung mạnh, thân thể cô lắc lư rồi thu nhỏ lại, nhỏ dần, nhẹ dần .

Và cô ta bay trên thành phố - trong thể dạng này cô cảm nhiều hơn là thấy - hướng về phía biển, nghe tiếng cây cỏ dưới chân, lắng nghe tiếng động của cái bệnh viện . Khi đến nơi Marguerite hóa thân lại thành người thường, xương thịt dài ra lại, đáp xuống đất . Trong bệnh viện, Chernow đã để sẵn quần áo cho cô ta thay trong phòng ông; cô ta nhanh nhẹn mặc vào rồi hối hả vào phòng Sondra .

Cô đi ngay đến bên giường Sondra, nắm lấy tay Sondra; Móng tay Sondra bấu chặt lòng bàn tay của Marguerite . Nếu là người thường thì Marguerite đã chảy máu . "Không sao đâu," Marguerite nói . "Mọi việc sẽ tốt đẹp thôi ." Cô ta liếc qua Chernow như muốn hỏi : Phải vậy không ?

Hiểu ý cô ta, Chernow gật đầu . "Mọi chuyện tiến triển bình thường," ông nói . Trong vòng 2 giờ nữa, có thể thấy đầu của em bé . Và trong khi tiếng la khóc của Sondra ngập căn phòng, Marguerite ước gì cô là người đang la khóc đó .

"Rặn đi ! Rặn đi! " Chernow tiếp tục đỡ đẻ cho Sondra .

Sondra rặn - phần trên của cái đầu đứa bé đã lòi ra . Nhưng khi vừa mới thấy nó - mắt nó nhắm, da nó nhăn nheo - Marguerite cảm thấy có gì đó không hay, tuyệt nhiên không . Cô không nói gì, nhưng khi đứa bé trồi ra hơn, Chernow và Sondra cũng cảm thấy như vậy . Da của 1 đứa bé mới ra đời luôn luôn nhăn nheo, nhưng da thịt của đứa bé này thật ghê rợn, hầu như khô cứng . Có 1 cái gì đó quen thuộc với Marguerite 1 cách kinh khiếp ... và không có ngo ngoáy . Cổ, vai, tay của em bé lần lượt trồi ra ... nhưng khi hài nhi được kéo ra, vào khoảng nửa đêm, mọi người đều đã biết 1 sự thật :

Đứa bé đã chết . Chết trong lòng mẹ .

Sondra khóc, thương cho đứa bé đã có thể có 1 cuộc sống rất sung sướng . Chernow thì sững sờ . Ông chỉ lẩm nhẩm "Mọi việc tiến triển bình thường mà..." .

Marguerite chìa đôi tay ra . Chernow cắt rún đứa bé, rồi lặng lẽ trao cái xác nhỏ nhắn cho cô ta ; cô ta không để ý gì đến máu và thuốc và nước ối dính đầy cái xác . Cô dịu dàng vuốt lên mặt hài nhi . Da của nó quá già; quá già nua, trước khi nó được trẻ . Cô vờ nhẹ lên đầu nó, ngón tay vuốt ve lỗ tai của nó , cổ nó, cái miệng nhỏ nhắn của nó .

Cô lẽ ra phải biết trước điều này . Có lẽ Thượng Đế, nếu Ngài có hiện diện, chắc đã giận dữ vì sự sống đã được tạo ra 1 cách kiêu ngạo từ chỗ u tối nhất của những cái nôi . Hay là Quỷ vương, người mà cô ta đã chấp nhận 1 hợp đồng ma quỷ 2 thế kỷ trước đây, đã nổi điên vì cô ta đã dám làm ngược lại điều đã ghi trong hợp đồng : cô không bao giờ được tạo ra sự sống , khi cô đã được bắt tử cho riêng mình . Có lẽ đó là điều duy nhất mà Thiên đàng và Địa ngục đồng ý với nhau .

Cô dịu dàng vuốt ve làn da già nua của đứa con chưa-bao-giờ trẻ . Cô nhận ra ngay 1 điều cô đã thấy trước đây, khi 1 người yêu cùng loài với cô (bất tử) bị đụng bởi 1 chiếc xe ngựa và không biến hình kịp, ngã xuống giòng sông, và chết đi . Và cô biết rằng đứa con bé bỏng của cô đã bị từ chối sự sống mấy tiếng đồng hồ trước đó - vào lúc 5 giờ chiều .

"Nước chảy" cô chỉ nói như thế , và không có ai nghe ngoại trừ Chernow, càng không có ai hiểu . Marguerite ôm cái xác nhỏ vào ngực, và cầu mong ít ra linh hồn của nó đã bay đi - ít ra đứa bé đã được phước có 1 linh hồn để bay đi - và nó biết rằng mẹ nó đã tìm được 1 sự giải thoát vĩnh viễn . Cô ta thì thào : " Vĩnh biệt , vĩnh biệt con cừu của mẹ" .

----- Hết -----

Lúc mới đọc tôi cũng chưa hiểu hết câu truyện . Vì vậy tôi nhắn thêm cho bạn nào chịu khó đọc truyện này .

Bên cạnh nhiều ý nghĩa khác, câu chuyện có 1 ẩn ý rằng ma cà rồng bất tử sẽ chỉ chết đi khi ngâm mình trong nước đang chảy . Có lẽ ngay cả Marguerite cũng chưa biết cả điều này, cho đến khi nhìn đứa con mới sinh ra bị chết và nhớ lại 1 lần khi 1 người tình của cô bị ngã xuống nước . Có thể Marguerite đã nhận ra cách để từ giã cõi đời này . Dù sao tác giả không cho thấy chỗ nào là Marguerite có chán cuộc sống ghê rợn của cô hay không .

Thanks for reading .

PS: Trước khi post trang này thì tôi có đọc góp ý của Bút Gai . Góp ý đúng . Chữ ' con trai ' tôi làm biếng nên lấy chữ ' nam ' . Chữ ' khát máu ' rất hay nhưng 1 phần vì là thai nên nó chỉ biết hấp thụ theo nhu cầu đói của nó , 1 phần là vì tôi muốn tránh nhiều chữ ghê rợn quá sợ các bà, các cô trong Dactrung phản nản hoặc chạy hết .